Produsul evoluției dincolo de sfârșit

On August 01, 2013

Controlează modul cum treci prin fazele de supradezvoltare, fără să te îndepărtezi de reperele bine determinate ale unei funcționări stabile.

Ajunsesem să regret fiecare moment care mă ținea departe de mine însumi, ca în cazul unui artist căruia nu-i place decât o artă ce pleacă de la neliniște pentru a ajunge la serenitate. Nu mai părea să existe nicio îndoială în privința a ceea ce mi se întâmplase de fapt. Fiecare efort investit în acceptarea sau respingerea oricăror ipoteze privind efectul producerii avalanșelor de idei și revelații, devenise tot mai anevoios. Un obstacol care nu putea fi ocolit, asigurând prin contrast o mai bună înțelegere a propriilor defecte și calități.

Pentru inovatorul unui limbaj tot mai complex și specializat pe un anumit domeniu, timpul nu mai reprezenta un teren de joacă. Ci un carusel al derutei și al instabilității, care se învârtea mereu, tot mai repede, când într-o direcție, când în alta. Psihicul nu mai putea susține greutatea așteptărilor pe care le generam tot timpul. Arta mea părea a se fi transformat într-o fereastră cu vedere spre un gol al dispariției liniei, fiecare aspect al peisajului ce propunea concepte inedite anunțând o formulă estetică desprinsă dintr-un con de umbră al sinelui, asemănător căderii într-un abis insondabil.

Gradul de focalizare al gândirii, al atenției, părea a se menține la un nivel scăzut. Straniu. Arta mea părea a simboliza mereu altceva decât plănuisem inițial, la care mai curând mă înspăimântam decât eram uimit, fiindcă totul părea fără limite, dar în același timp fără viață. Gradul de canalizare a energiei psihice în direcția unui singur tip de activitate scăzuse până la doza minimă de întreținere a forței creatoare. Dorința arzătoare de a evada din rutină, dorința de schimbare absolută devenise o unealtă de neprețuit.

Artă este un triumf al științei. Iar știința, greoaie, provoca o adevărată debandadă în mintea mea. Cu cât făceam mai multe descoperiri, cu atât mai mult se restrângea terenul meu de relaxare. Cu cât avansam mai adânc în necunoscut, cu atât mai mult mă îndepărtam de bucuria pură și simplă a vieții. Negreșit, efortul maxim se însoțea de suprasolicitare. În loc să permit minții să se elibereze și să atingă starea de destindere, blocam energia din mine în punctul de dezvoltare maximă.

Leadership: Poți să transformi viitorul creației tale într-un nou început de argument estetic, prin interpretarea fenomenului de constantă a percepției față de un "adevăr total" menit să îți apropie viziunea de cerințele unei lumi noi?

Aspirația mea pentru atingerea idealului absolut în creație se năruise dintr-o dată. Ca și cum mi-aș fi pierdut rațiunea, ca și când o mână grea, nevăzută și rece m-ar fi împins spre un mediu neprietenos, spre compromisuri neplăcute. Iar această forță de neclintit, folosindu-se de o anumită brutalitate a atuurilor ei, genera o întrerupere a acordului cu mine însumi.

Ceea ce poate da artei o natură spirituală, esențială, expresivă prin căutarea neîncetată a unui ideal de ordine și claritate, stabilit de o formulă a frumosului, este fenomenul de constantă a percepției față de "adevărul total" menit să te apropie de lumea viselor care devin realitate. În cazul meu, singurul adevăr menit să îmi apropie viziunea de cerințele unei lumi noi (să fie percepută drept expresie fascinantă a transcendentului, a ființării unei conștiințe care nu cunoaște îndoiala) era desprins din coșmarul teoriei haosului.

La mine, haosul nediferențiat părea față de sfârșit. Nu eram hotărât. Nu eram pregătit să trag

vreo concluzie. Poate că aș fi putut compensa trecutul, avântându-mă într-un viitor cu mai mult timp liber pentru a mă putea concentra pe lucrurile care într-adevăr contează. Ajunsesem să mă asemăn întrucâtva cu eroul unui roman de George R.R. Martin. Intenționam să mă apropii de sfârșit. Şi poate că astfel aș fi reușit să intuiesc și să construiesc începutul.

Aici se cuvine să citez vorbele unui celebru bancher, referindu-se la arta de a vedea totul în ansamblu: *"Elementele diferite ale desenului imprimate în același loc, pe față și pe verso, formează o imagine întreagă atunci când bancnota este luminată din partea opusă privitorului."*

Leadership: Poți să avansezi în plan artistic dacă te învârți în cercul unei capodopere care nu este reflectarea unei idei eterne, dar care își lasă amprenta asupra percepției despre forma ta de existență în lume?

Potențialul tău de dezvoltare, care se cere împlinit în mod imperios și scos la lumină, se desfășoară în planul concret al existenței tale, al valorilor fundamentale, a misiunii și viziunii pe care ți le asumi în numele propriilor nevoi și interese. Dar mai ales în numele propriei tale personalități integrată perfect cu funcționalitatea și perfecțiunea artei la care te raportezi.

Iar acest potențial de dezvoltare se amplifică numai între anumite limite de suportabilitate bine stabilite de viață în relație cu leadershipul. El fixează o limită superioară de dezvoltare și creație prin utilizarea informației, și una inferioară de stagnare și inerție.

Aspirația ta pentru atingerea idealului absolut în creație se poate nărui dintr-o dată dacă încerci să-ți depășești limitele admise pentru tine însuți. Efectul nu va fi mai spectaculos, ci va contrar așteptărilor tale.

Efortul supra-intens generează sfârșitul pasiunii. Aceasta este o consecință a depășirii unei bariere sau limite maxime cu putință de atins. Iar într-o eră în care se generează și circulă rapid informațiile și ideile novatoare, este puțin probabil (dacă nu imposibil) să ții pasul cu ele. Orice tentativă de a cuprinde și de a înțelege totul, este sortită eșecului. Orice suprasolicitare a minții generează efecte contrare atunci când veniturile sunt infime față de cheltuielile enorme, și nu vor avea o finalitate practică.

În leadership totul se construiește pas cu pas. Dezvoltarea se realizează în timp, se modelează și se corelează cu noile descoperiri din știință spre a atinge un nivel maxim posibil de productivitate și eficiență Orice tentativă de a răzbate dincolo de maximul admis de propriile tale capacități poate genera sfârșitul lamentabil.

Percepția despre forma ta de existență în lume se realizează direct prin intermediul artei atunci când încerci să faci o comparație între marile dezamăgiri ale eforturilor de creație și revelațiile spontane: primele îți testează determinarea și îți deschid ochii, celelalte îți trasează o direcție și te fac să te simți că aparții unui tot unitar, nu că te învârti în jurul cozii.

Reperele bine determinate care măsoară progresul leadershipului sunt date de cele patru aspecte primordiale ale artei: preocuparea pentru esențializarea unei idei care se dorește a fi transmisă, profunzimea de a simți și ceea ce nu este spus în cuvinte sau ce nu poate fi explicat rațional, perspectiva care conferă o imagine de ansamblu a unei noi realități și revelația unei lumi care refuză să moară.

Produsul evoluției dincolo de sfârșit nu este altceva decât rezultatul eforturilor care nu sunt totdeauna pe măsura așteptărilor și nu reușesc să mențină un ritm ridicat de dezvoltare a

omului care aspiră cu tot dinadinsul la autodepășire. Desemnează, în același timp, tranzitul spre un nou început, spre o direcție mai bună, spre devenirea de sine în cadrul unui ideal de viață acordat la reperele bine determinate ale unei noi și stabile funcționări.

Source: https://neculaifantanaru.com/produsul-evolutiei-dincolo-de-sfarsit.html